

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 178/07-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. októbra 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť Ing. J. K., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 106/94 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. J. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 106/94 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 106/94 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. Ing. J. K. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 100 000 Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý uhradiť Ing. J. K. trovy konania v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. J. K., B.

5. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 178/07-10 z 19. júna 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie s'ťažnosť Ing. J. K. (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 106/94.

Predsedníčka okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadrila k s'ťažnosti podaním sp. zn. Spr. 2019/1999 doručeným ústavnému súdu 20. augusta 2007, v ktorom okrem podrobnej chronológie procesných úkonov okresného súdu a účastníkov konania poukázala na správanie s'ťažovateľa a žalovanej v spore, ktorí sa podľa nej

podieľali na zbytočných priet'ahoch v konaní a k jeho zložitosti uviedla, že ide o vec skutkovo zložitú.

Právny zástupca s'ťažovateľa k vyjadreniu predsedníčky okresného súdu predložil ústavnému súdu 12. septembra 2007 nasledovné stanovisko:

«Veľmi stručne, avšak dôrazne považujem za potrebné odmietnuť snahu, Okresného súdu, resp. zákonnej sudkyne JUDr. H. o prenesenie zodpovednosti za priet'ahy v namietanom konaní na s'ťažovateľa, resp. účastníkov.

Súd disponuje v rámci svojich právomocí daných mu právnym poriadkom SR množstvom zákonných prostriedkov a opatrení, aby zabezpečil plynulosť, rýchlosť, efektívnosť a hospodárnosť súdneho konania bez zbytočných priet'ahov.

Počas celého konania súd ani raz neaplikoval žiadne zákonné prostriedky na dosiahnutie vyššie uvedených želaných atribútov súdneho konania a to najmä vo vzťahu k odporkyni u ktorej bolo naozaj zreteľné, že konanie úmyselne zdržiava. Skôr naopak.

Podľa názoru s'ťažovateľa súd konanie vo veci od počiatku odd'aľoval zbytočnými dotazmi k s'ťažovateľovi, aby opakovane vysvetlil prečo žiada zabezpečenie dôkazu ocenením majetku spadajúceho do BSM. Taktiež, podľa názoru s'ťažovateľa išlo o obštrukciu zo strany súdu nezmyselnými výzvami na „vysvetlenie“ zákonných formulácií použitých v petite návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Obštrukcie Okresného súdu a nevyhovenie návrhu na dočasný zákaz nakladať s majetkom v BSM odporkyni, viedlo k jeho zašantročeniu, zaťaženiu, znehodnoteniu.

S'ťažovateľ na akékoľvek (aj zbytočné) výzvy súdu opakovane a vždy trpezlivo reagoval obratom s oneskorením maximálne niekoľkých dní.

Samotný návrh podľa názoru s'ťažovateľa nebol nekvalifikovaný, lebo nadobúdacie a zostatkové hodnoty jednotlivých položiek BSM sa aj tak upresňujú na pojednávaniach a počas konania sa menia podľa výsledku dokazovania, preto tieto nie sú a ani nemôžu byť obligatórnou náležitosťou návrhu, ktorej absencia by spôsobila akýkoľvek priet'ah v konaní. Samotné namietané konanie pred Okresným súdom je toho dôkazom.

Rozšírenie návrhu na vyporiadanie BSM vyplynulo z dôkazovej situácie a z výsledku konaní pred inými súdmi. Hovoriť o priet'ahu z pohľadu niekoľko dňových lehôt potrebných pre doručovanie rozšíreného návrhu vo vzťahu k celkovej dĺžke konania, resp. nečinnosti súdu, je podľa názoru s'ťažovateľa nevhodné.

V prípade, že by sa Okresný súd pri vybavovaní návrhu sťažovateľa sústredil od počiatku na meritorne majetkové otázky účastníkov, tak ako to sťažovateľ viackrát žiadal a nevedol dokazovanie smerom prejednávania zanedbateľných majetkových položiek, nebolo by konanie ani časovo ani skutkovo zložité, ako sa Okresný súd snaží ospravedlniť svoju neefektívnu činnosť, resp. nečinnosť.

Väčšina znaleckých posudkov bola súdom zadaná k vypracovaniu oneskorene a na nepodstatné majetkové hodnoty - položky a podľa názoru sťažovateľa celkom zbytočne a jednotlivé posudky boli zadávané s odstupom aj niekoľkých rokov, napriek tomu, že nič nebránilo, aby bolo ich vypracovanie zadané naraz.

Nie je pravdou, že by súčasťou vyporiadania BSM bolo viacero spoločností v zahraničí, ako tvrdí zákonná sudkyňa. Ide len o jednu (I., s. r. o. so sídlom v ČR), ktorá je toho času v likvidácii po zamietnutí konkurzu pre nedostatok majetku. Vo vzťahu k nej žiaden z účastníkov nežiadal žiadne znalecké ani iné dokazovanie a súd ani žiadne nevykonal. Sťažovateľ len žiadal v rozšírení návrhu na vyporiadanie BSM o vyporiadanie pôžičky, ktorá bola tejto spoločnosti poskytnutá počas manželstva zo spoločného majetku účastníkov a ktorú údajne táto spoločnosť splatila odporkyni už po rozvoze manželstva.

Sťažovateľ má za to, že jeho sťažnosť k Ústavnému súdu je dôvodná, ako to priznáva aj predsedníčka Okresného súdu a to aj v časti priznania primeraného finančného zadosťučinenia. Neefektívne a neakceptovateľné dlhé konanie pred Okresným súdom, ktorého koniec a výsledok je nejasný a v nedohľadne, viedlo k tomu, že zo spoločného majetku BSM, s disponovaním ktorého nebolo odporkyni súdom zabránené, sa takmer nič nezachovalo, alebo to, čo sa zachovalo je bez hodnoty. Súd doposiaľ napriek opakovaným návrhom a prosbám sťažovateľa nezistil hodnotu spoločného majetku, ktorý zostal po rozvoze manželstva v držbe odporkyne a toto sa mu už zrejme nepodarí, lebo táto uvedený majetok buď zcudzila, zašantročila, alebo zaťažila, resp. tento už neexistuje.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 18 C 106/94, predmetom ktorého je žaloba sťažovateľa o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Konanie sa začalo 6. mája 1994.

Okrem tejto žaloby sú v spise okresného súdu zadokumentované z hľadiska posudzovania, či došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv, tieto podstatné úkony:

V roku 1994 okresný súd vykonal iba jednoduché procesné úkony (výzvy na doplnenie podania, zaslanie žaloby na vyjadrenie žalovanej). Prípravu prvého pojednávania vo veci urobil okresný súd 21. marca 1995, keď určil jeho termín na 4. máj 1995, ktoré však po vypočutí sťažovateľa bolo odročené z dôvodu práceneschopnosti žalovanej.

Druhé pojednávanie sa uskutočnilo 24. októbra 1995 (bolo odročené na neurčito s tým, že sťažovateľ bude vyzvaný na doplnenie žaloby).

V roku 1996 sa konalo ďalších päť pojednávaní a to v termínoch 4. január, 30. apríl, 30. máj, 18. jún a 10. september 1996. Dňa 20. júna 1996 doručil okresnému súdu sťažovateľ návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorý konanie o tomto návrhu zastavil 15. júla 1996. V dôsledku podaného odvolania bol spis predložený odvolaciemu súdu 29. novembra 1996. Dňa 23. augusta 1996 podala návrh na vydanie predbežného opatrenia žalovaná, o ktorom okresný súd rozhodol 3. septembra 1996. Od 9. do 13. septembra 1996 nariadil okresný súd osem znaleckých dokazovaní a pribral do konania znalcov z rôznych odborov na ocenenie hnutel'ných vecí tvoriacich bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Od októbra 1996 a počas roka 1997 boli vypracované znalecké posudky doručované

okresnému súdu, ktorý v roku 1997 vykonal iba jednoduchý úkon, keď 14. novembra vyzval žalovanú o predloženie inventarizácie majetku. V roku 1998 urobil tiež len jednoduché procesné úkony - výzvy na predloženie inventarizácie majetku (23. február, 22. máj, 12. október a 5. november 1998) a na základe vyjadrenia právneho zástupcu žalovanej, že inventarizáciu nemôže predložiť, výzvu zopakoval aj v januári 1999. V roku 1998 tiež niekoľkokrát urgoval u znalca z odboru spotrebnej elektroniky zaslanie znaleckého posudku a v júli doručoval zásielku súdu žalovanej prostredníctvom polície.

Dňa 22. októbra 1999 sťažovateľ rozšíril svoj návrh a 25. októbra 1999 sa neuskutočnilo pojednávanie z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne. V roku 2000 sa konali pojednávania 16. mája, keď žalovaná požiadala o prerušenie konania z dôvodu súvisiaceho konania vedeného Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, ďalej 21. septembra 2000, keď bola žalovanej uložená poriadková pokuta 1 500 Sk a 21. novembra 2000, keď okresný súd zamietol jej návrh na prerušenie konania.

V roku 2001 sa konali pojednávania 1. februára (22. marca, resp. 29. marca sa pojednávania nekonali) pre neprítomnosť zákonnej sudkyne, 14. júna (keď okresný súd pripustil vzájomný návrh žalovanej a prvýkrát vypočul žalovanú) a 25. septembra 2001.

V roku 2002 sa konali pojednávania 17. februára, 25. apríla, 4. júna, 9. júla a 10. októbra (okresný súd sa pokúsil o zmier medzi účastníkmi).

V roku 2003 sa konali ďalšie pojednávania 28. januára, 24. apríla, 25. septembra (okresný súd pripustil rozšírenie žaloby) a 13. októbra 2003 vylúčil návrh o vydanie veci na samostatné konanie.

V roku 2004 sa konalo pojednávanie 14. septembra, ktoré bolo odročené za účelom vykonania znaleckého dokazovania znalcom z odboru oceňovanie nehnuteľností (nariadené bolo až uznesením zo 4. marca 2005). Znalec 20. decembra 2005 požiadal o predĺženie

termínu na vyhotovenie posudku a 28. decembra 2005 doručil okresnému súdu znalecký posudok.

Dňa 9. januára 2006 okresný súd nariadil znalecké dokazovania znalcom z odboru spotrebná elektronika a znalcom z odboru bytové zariadenie (ten doručil znalecký posudok 1. marca 2006). Po doručení znaleckého posudku znalcom z odboru spotrebná elektronika 28. februára 2007 okresný súd dosiaľ vo veci nekonal.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, a porušenia práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (napr. IV. ÚS 59/03), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (I. ÚS 76/03, II. ÚS 157/02). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (napr. III. ÚS 127/03).

Preto je základnou povinnosťou súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (i podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu veci a jeho význam pre sťažovateľa.

1. Predmetom konania pred okresným súdom je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ústavný súd uznáva, že takéto spory sú skutkovo zložitejšie a svojou povahou náročné na dokazovanie, pretože treba nielen zistiť okruh vecí patriacich do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania, ale aj ich hodnotu ku dňu zániku a zohľadniť aj viacero skutočností, ktoré vyplývajú z § 150 Občianskeho zákonníka, najmä pokiaľ ide o komplexnosť vyporiadania tohto majetkového spoločenstva. Faktická zložitosť veci bola v tomto konaní vyvolaná počtom a povahou vecí tvoriacich predmet bezpodielového spoluvlastníctva, súhlasným alebo nesúhlasným stanoviskom účastníkov konania k veciach tvoriacim predmet bezpodielového spoluvlastníctva, ako aj potrebou znaleckého dokazovania ich hodnoty ku dňu zániku manželstva. V konaní bolo tiež potrebné vypočúť viacerých svedkov. Ide však o konanie, ktoré nie je právne zložité. Uplatňovanie tejto úpravy je stabilizované v rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, ktorá obsahuje aj jednoznačnú metodiku postupu a prerokovania takých majetkových sporov. Podobné stanovisko k zložitosti konania zaujal okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti, keď uviedol, že *„Vec je skutkovo zložitá z dôvodu, že predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov ako navrhovatelia tvrdia, sú aj spoločnosti mimo územia SR a ku všetkým veciam týchto spoločností navrhli zabezpečiť dôkazy vykonaním znaleckých úkonov, čo bolo časovo náročné, keďže išlo o deväť znaleckých posudkov, či odborných vyjadrení, v rámci zabezpečenia dôkazu a v rámci riadneho dokazovania ďalšie 3 znalecké posudky, čím vznikli objektívne priet'ahy“*. V tejto súvislosti však ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že ani prípadná skutková zložitosť sporu nezbavuje sudcu ústavnej zodpovednosti za priet'ahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce,

nečinnosťou bez relevantného právneho dôvodu alebo inými nedostatkami v činnosti súdu (mutatis mutandis I. ÚS 47/96, II. ÚS 6/06). Ústavný súd konštatuje, že žiadna skutková zložitosť veci v danom prípade nemôže však ospravedlniť doterajšiu 13 ročnú dĺžku konania vedeného okresným súdom bez jediného meritórneho rozhodnutia vo veci samej.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zistil, že doterajšia doba konania bola čiastočne ovplyvnená i úkonmi sťažovateľa (akceptoval v tomto smere čiastočne vyjadrenie predsedníčky okresného súdu), na ktoré musel okresný súd reagovať. Sťažovateľ bol viackrát vyzývaný na doplnenie návrhu, neoznačil všetky dôkazy v zmysle § 79 ods. 2 OSP a riadne nešpecifikoval a nekonkretizoval návrh na predbežné opatrenie ani na základe výzvy okresného súdu, v dôsledku čoho bolo konanie zastavené a vec sa nachádzala aj na odvolacom súde. Na uvedené skutočnosti preto ústavný súd prihliadol pri určení primeraného finančného zadosťučinenia.

Na druhej strane ale predkladanie návrhov, napr. na rozšírenie predmetu konania a zmenu petitu nekvalifikuje ústavný súd ako skutočnosť, ktorá spôsobila zbytočné priet'ahy v konaní. Podľa právneho názoru ústavného súdu využitie možností daných sťažovateľovi procesnými predpismi (napr. OSP) na uplatňovanie a presadzovanie jeho práv v súdnom konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné priet'ahy (napr. I. ÚS 31/01). V takomto prípade však zodpovednosť nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04).

Na priebeh konania malo nepochybne vplyv aj správanie žalovanej, ktorá sa spočiatku nezúčastňovala pojednávani a neposkytla mu potrebnú súčinnosť. Okresný súd ju prvýkrát vypočul až na pojednávani 14. júna 2001, teda po viac ako 7 rokoch od začatia konania.

3. Pri hodnotení doterajšieho postupu okresného súdu v namietanom konaní

poukazuje ústavný súd na to, že v jeho konaní sa vyskytli menšie obdobia nečinnosti – do 5 mesiacov, ktoré nebude podrobne analyzovať. Väčšia nečinnosť v trvaní 13 mesiacov bola zistená iba na začiatku konania (od 29. novembra 1996, keď predložil spis na odvolací súd, až do 14. januára 1998, keď priznal odmenu znalcom za znaleckú činnosť) a neskôr od 13. októbra 2003, keď okresný súd vylúčil návrh o vydanie veci na samostatné konanie, až do 14. septembra 2004, keď bolo odročené pojednávanie na neurčito z dôvodu nariadenia znaleckého dokazovania (nečinnosť 11 mesiacov) a tiež od 15. marca 2006, keď okresný súd dal znalecký posudok na vyjadrenie účastníkom konania, až do prerokovania sťažnosti na ústavnom súde (nečinnosť viac ako 17 mesiacov). Neefektívna činnosť bola tiež zistená počas roka 1998 a 1999, keď okresný súd urobil len jednoduché úkony (opakované výzvy na predloženie inventarizácie majetku). Aj keď ústavný súd v inom období neprehliadol aktivitu okresného súdu v napadnutom konaní, pretože nariadil vo veci množstvo pojednávanií (na niektorých vykonal aj dokazovanie vypočutím svedkov a účastníkov konania) a nariadil viackrát znalecké dokazovanie, ale na druhej strane nerešpektoval pritom zásadu hospodárnosti konania, z neúčasti žalovanej na pojednávaniach nevyvodil spočiatku žiadne opatrenia podľa § 53 OSP, prvýkrát jej uložil poriadkovú pokutu až 16. mája 2000.

Je neakceptovateľné tiež to, že dosiaľ vo veci samej nerozhodol rozsudkom, teda nepostupoval v zmysle citovaných ustanovení OSP. Uvedená nečinnosť okresného súdu teda nadobudla charakter zbytočných prietáhov v kontexte neprimerane dlhého trinásťročného konania, ale aj neefektívneho a nehospodárneho konania okresného súdu v danej veci (nie je zlučiteľné s čl. 48 ods. 2 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby o návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorý bol súdu doručený 6. mája 1994, nebolo dosiaľ rozhodnuté).

Aj predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení konštatovala, že sťažnosť sťažovateľa na zbytočné prietahy v konaní je dôvodná, a zo spisového materiálu zistila „*taktiež subjektívne zavinenie sudkyne*“.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2

ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci, aj keď o to v sťažnosti sťažovateľ nežiadal.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2,5 mil. Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia (napr. I. ÚS 15/02, IV. ÚS 84/02).

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé

finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu, ktoré je vedené pod sp. zn. 18 C 106/94, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, správanie s'ťažovateľa hodnotené v II. časti v bode 2 tohto nálezu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 100 000 Sk za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Vo zvyšnej časti žiadosti s'ťažovateľa nevyhovel.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde o úhrade trov konania s'ťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom JUDr. J. K. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie s'ťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a s § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2006, ktorá bola 17 822 Sk. Úhrada bola priznaná v celkovej sume 6 296 Sk za 2 úkony po 2 970 Sk urobené v roku 2007 a 2 x 178 Sk režijný paušál.

Úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu s'ťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2007

